kõige liggemal, seal saaks ma sedda kassu, mis iggaweste kestab. Nõnda käis teña iggapääw kurb mõttete sees, jo kui ta weel uniwersitäti peal studivis. Ükskord, mõni ütleb, reisi peal, mõni, kõndides wäljaspool linna, süggawa jutto sees oña sõbraga, kelle nimi Aleksius olli ja kellega Luther ühhes õppis, trehwis tedda äkkitselt se aimamatta õnnetus, et wälk sure kärratamisse ja räggisemissega pilwest mahha jooksis ja teña kõrwal teña sõpra surnuks ja tedda ennast uimaseks löi. Üllesärgates läks ta kohhe weel sel sañal päwal klostri jure, ja pallus ennast ka mugiks ülleswõtta; sest, mis on kõik se ilma ellu, üks ainus silma pilk wõib kõik otsa tehha, mis meie siin otsime ja püüame oña ilmlikkuks kassuks. Üks kloster on üks pühha paik, kos üksi Juñalalle ellada wõib. Nõnda mõtles Luther se kord selle asja ülle. Kül same pärrast nähha, mis ta selle ülle pärrast mõtles, kui ta selle asjaga tutwamaks sanud olli. Klostris ellas teña waggalt ja otsato palwete sees, allaeitlik, ja raske waewa sees oñas inges, sest ta olli oña issa lubbata sinna läinud, ja se rõhkus wäga teña süddat. Ta eitis ennast seal selle kõige allama tõ alla, et oña süid Juñala ees jälle eaks tehha, pühkis klostrid, kandis puid ja wet kõki, tõmmas klostri kella ülless, waewas ja pinas ennast kõiki piddi, agga ei leidnud siiski endalle süddame rahhu. Kaebus enda wasto, kärsitomus ja iggatsemiñe se otsato õntsusse pole waewas tedda ööd kui pääw; ta ei sõnud ennam, ei jonud ja ta iggatses surma järrele. Ükskord eitis ta ennast oña kambri, lõi ukse lukku ja ei tulnud eñam wälja, ei laskmud ka keddagi sinna sisse. Kuulti tedda seal palwe sees olewad waikselt, kui se, kes siit ärra minna tahhab, raskelt ohkades ja selle sarnane, kes eñam ühtegi troosti teiste käest ei leia. Tedda õigati, ta ei wõtnud eñam sedda kuulta, koppitati ta ukse peale, agga ta ei teinud tedda lahti. Kui nüid middagi eñam ei tahtnud aidata, siis assuti wäekombega sinna jure, todi tedda wälja ja se klostri üllem, üks neist parremist ja targemist meestest sel ajjal, niñega Staupitz, nomis ja tröästis tedda, ütteldes, otse kui olleks ta sedda ette ärra tundnud: sõber Martin, Juñal on sind ühhe sure asja tarwis wälja wallitseñud, kas tohhid sina ennast ilm õige asjata murre sisse anda; wõtta julgust, ja ärra te mitte, mis Juñala ees ei kõlba. Jüimeñe wõib kül ennast surma sisse sata, agga kas teña sedda tohhib, se on jälle teine assi. Se sõña tõstis Lutherusse waimo üllemalle, ta kossus ja terwitses, läks ikka pääw päwalt röömsamaks ja ärdamaks, leppis oña issaga ja ellas nüid sure lahkusse sees, iggapääw õppides ja tarkusse pole töttates. Sel korral ellas Saksa maal üks wäga tark ja pikkameleliñe kurfürst, niñega Friedrich se mõistlik, üks suur ja auwäärt wallitsejja; se ehhitas ühte uut uniwersitäti, ja otsis selle tarwis tarki õppetajjid. Sinna sowis Staupitz Lutherust professoriks, kelle tarkust teña tundis ja austas. Luther läks sinna, wõttis seal kohta ja õppetas seal nori mehhi sure wäe ja kuulsa sõñaga, et iggal pool teñast paljo rägiti ja teña sõña kulaña